immineret. Primum Francofordiam occupat, sedem totius Germaniae
superioris Episcoporum: cuius ciues tantum pecuniae vim ex
aerario publico erogarunt protestantibus, ut hostiatim non puderet
permixtam quaeritare ad euangelici belli militem sustinendum.
O belli neruum. Francofordiae relicto praesidio in Lantgrauii
Hessi ditionem militem educit, atque oppidulo Vuedi expugnato,
magnam eius ditionis partem in fidem accipit: sic ut pro
Coronide superiorum addam, hoc omnium fuit additum conditionibus,
ut sacramento obligarentur se habituros ratum quicquid in summo
ecclesiae conuentu de religione statueretur.

Opinor omnibus hoc fuisse imperatum protestantibus.

His ita in Germania confectis, reficit vires Imperator, atque
in morbum incidit, quem frigus assumpserat impatientissimae hiemis,
nouum instituit militem: nec cessat interim Saxo, Mauritiumque
patris sui bello vexat. Obsidet Lipsiam multos dies, atque ita
tormentis moenia quatit, ut iamque fere expugnare posse.
Mittit Mauritio auxiliares copias imperator, quibus praefecit
fratrem Ferdinandi, ex marchionum ex familia brandenburgensi
electorum, qui paulo post per insidias capitur. Hessus domi
se continet, nec laboranti Saxoni ullas copias ~~militares~~ auxiliares
misit: quae res non parum inuidiae apud bonos conciliauit
Hesso. Lipsia magnis viribus defensa fuit, nec vnquam in
hostis venit manus. Saxo cum intelligeret imperatorem
resistere expeditum, sibique certo se solum peti, ad Smalcaldici
foederis consociatos, legatos mittit, qui omnes illi responderunt,
exceptis paucis, non religionis, sed rebellionis causam agi: et si
religionis ageretur res, hoc nec Saxonem, nec Hessum sua
debuisse incipere authoritate, aliis inconsultis, sed communi
omnium consensu fuisse inchoandum. Eadem de re legatum
mittit ad regem Galliae Franciscum, qui (ut dicitur) illi misit
bis centena millia coronatorum. Vidi ego in curia apud
Sanctum Clementem Cancellarium Saxonis Vlricum, qui secundo

ad regem